

skrænke Prøverne, tværtimod, man maa udvide dem, efterhaanden som Tiden kræver det, og Tiden vil kræve flere og flere Maskiner for Landbruget, og derfor vil det ogsaa blive nødvendigt at have flere og flere Prøver paa dem. Den Udgift, det drejer sig om, er i Virkeligheden saa ringe, at jeg ikke synes, der er Grund til at tage Hensyn dertil. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at Finansudvalget har handlet efter bedste Skøn og med fuld Interesse for Landbruget, og en saadan Tvivl har heller ikke paa nogen Maade ligget i mine Ord. Jeg er overbevist om, at man har handlet efter bedste Skøn, naar man har fundet det rigtigst at nedsætte denne Sum med 2,000 Kr. Men paa den anden Side synes jeg, at jeg, naar jeg bevæger mig ganske jævnt og roligt frem, har Lov til at accentuere, at jeg mener, at det vilde være bedre, om man havde bibeholdt disse 2,000 Kr. og var bleven ved de 5,000 Kr. i Stedet for at nedsætte Beløbet til 3,000 Kr.

K. M. Klausen: Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger over for ærede Talere, som have henvendt deres Opmærksomhed paa mig, først over for den højtærede Landbrugsminister. Han vilde give mig et lille Kursus i Statsret og holder stadig fast ved sin Paastand om, at Socialdemokratiet ikke har Ret til at stemme mod bestaaende Love. Men naar Socialdemokratiet gør det — jeg tænker her paa den Lov, der er givet om Venstres Feltkanoner —, paastaar jeg, at vi ere i den fuldeste Overensstemmelse med, hvad der er ret og rigtigt. Der er intetsteds paalagt Bevillingsmyndigheden, at den skal stemme for Bevillinger, som ere satte ind paa en eller anden Lov. Loven er en Ting, men hvad der staar over den, er Bevillingsmyndigheden. En Lov oppfatter jeg som en Henstilling til Bevillingsmyndigheden, og denne kan saa gøre, som den vil. Hvis det ikke var saaledes, kunde der vistnok komme nogle ganske mærkelige Konsekvenser. For øvrigt sagde jeg, at det jo ikke var andet, end hvad Venstre selv havde hævdet tidligere. Det paastaar den højtærede Landbrugsminister ikke er rigtigt. Men jeg maa sige, at saa husker den ærede Landbrugsminister ikke, hvorledes Forholdet er. Jeg skal her nævne et Eksempel fra Halvfjerdserne. Da blev der fra Venstres Side stillet Forslag om fra den 1. Juli at standse det kongelige Teaters Drift. Det var at gribe voldsomt ind i Lovgivningen og Administrationen.

Det blev den Gang hævdet og forsvaret af Mænd som Berg og J. A. Hansen, og jeg siger, at Venstre havde Ret i sin Opfattelse, at Bevillingsmyndigheden er noget, der staar over Lovgivningsmyndigheden i saadanne Tilfælde som disse. Jeg vil naturligvis indrømme, at der kan være Tilfælde, hvor Bevillingsmyndigheden ikke har Ret til at gaa mod bestaaende Love, fordi de, som derved føle sig krænkede, ganske simpelthen kunne anlægge Sag mod Staten og ved Domstolene komme til deres Ret. Men her, hvor der er Tale om Bevilling til Kanonerne, der gad jeg nok vide, hvem der skulde kunne anlægge Sag mod Staten. Naar alle Faktorer her paa Finansloven, der er en lige saa god Lov som enhver anden, blive enige om at nægte denne Bevilling, saa er denne Sag dermed ude af Verden. Hvor der ingen Klager er, kan der heller ingen Sag blive. Den højtærede Minister tager altsaa fuldstændig fejl, vi ere fuldt ud berettigede til at stemme, saaledes som vi have gjort det. Lad os tænke os, at Venstre, medens det endnu sad ved Magten, lavede en Genistreg, lavede en Lov, hvorefter man i mange Aar bandt Staten til at yde Bevillinger til et eller andet Formaal, og Venstre saa bliver efterfulgt af et andet Parti, skulde dette Parti da være bundet til i en lang Aarrække at punge ud med de Bevillinger, som det afgaaede Regeringsparti havde faaet sat ind, inden de slap Magten? Det vilde virkelig kunne have sørgelige Konsekvenser, hvis det skulde være rigtigt.

Jeg skal derefter vende mig til den foreliggende Sag. Dette Ændringsforslag om at forhøje Bevillingen til Husmændene, har jo vakt et meget stærkt Røre blandt Tingets Medlemmer. En hel Del Medlemmer ere staaede frem og have talt om denne Sag, og jeg forstaar ogsaa, at Stillingen er meget vanskelig for de Herrer. Paa den ene Side holde de ikke meget af at gaa mod Bevillinger, der skulle ydes til Husmændene; det kunde gerne have sine farlige Konsekvenser. Den Kærlighed, Husmændene nære til Venstre, er ikke stor, det er en Kærlighed, der tager af Dag for Dag, det kunde jo godt være, at de Herrer derved kunne bringe sig i en vanskelig Situation. Men paa den anden Side: at skulle stemme for et Forslag, der er fremsat af Socialdemokratiet, er dem ogsaa ubehageligt. Derfor kan jeg godt forstaa, at de ere i en vanskelig Stilling. Men Sagen er naturligvis ikke saa vanskelig alligevel, vi kunne være lige saa sikre paa, at dette Forslag vil blive gennemført